

Natalja Ščerba

ČARODOL

KARPATSKÉ

KNIEŽA

COO
BOO

Čarodol 2: Karpatské knieža

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Čarodol 2: Karpatské knieža – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Natalja Ščrba

ČARODOL

KARPATSKÉ
KNIEŽA

COO
BOO

ОБСЯН

1. kapitola	KAVÉ.	9
2. kapitola	PREKLIATIE	27
3. kapitola	RIK.	36
4. kapitola	PORADA	46
5. kapitola	PIKNIK V LESE.	55
6. kapitola	LEKCIA TEMNÝCH ILÚZIÍ.	67
7. kapitola	NOVÁ TVÁR	77
8. kapitola	VORDAKOVCI	84
9. kapitola	PRÍBUZNÍ	95
10. kapitola	KARPATY.	103
11. kapitola	VEČERA.	123
12. kapitola	VEČIEROK.	130
13. kapitola	MODROOČKA.	150
14. kapitola	HMLISTÝ ZVON	165
15. kapitola	HORHANSKÝ HREBEŇ	185
16. kapitola	ODHALENIE.	215
17. kapitola	V ZAJATÍ	228
18. kapitola	ZÁCHRANCOVIA	241
19. kapitola	MARK.	247
20. kapitola	NA ÚTEKU	259
21. kapitola	ODPOVEĎ.	269
22. kapitola	KROVUŠA	283
23. kapitola	BITKA NA HORE.	299
24. kapitola	DVERE V SKALE	317

Aké ticho...

Akoby niekto vypol zvuk.

V tej ťaživej rýdzej mlkvote sa obloha zdala až prenikavo jasná. Nikde ani obláčika, žiadny závan vetra, ani jediný zvuk. Svet akoby zmeravel a stal sa nereálny.

Kavé prešliapla z nohy na nohu.

Ten pokoj bol ubíjajúci. Rovnako ako mlčanie ľudí zhromaždených pod starobyľou kamennou horou. A ešte niečo – vlastný strach. Ešte nikdy nemala taký strach. Alebo mala? Hlavou jej preletel neurčitý záblesk polozabudnutej spomienky, ale rýchlo sa vytratil.

Ticho...

A odrazu akoby horou prešiel kľč. Zo zeme prudko vyrazili hrudy hliny, skalné ostrovčeky sa pokryli prasklinami, kamenné úlomky sa zosunuli ako lavína a obnažili prastarú bridlicu. Horské údolia sa otriasli zlostným revom, až z neho popraskali kmene stromov na úpäť; niektoré sa zvalili na bok, ich lístie sa zdvihlo vo víre a neveriteľne poskrúcané korene sa vyvrátili k oblohe.

Prešli dlhé sekundy. Zdalo sa, že je už po všetkom a žiadne ďalšie pohromy neprídu. Dav ochromených ľudí čakajúcich pod vrcholom sa mierne zavlnil a tí najodvážnejší sa začali škriabať nahor k pôvodcovi celej tej skazy.

Vtom hora opäť ožila. Uvoľnili sa z nej balvany a cestou sa rozpadávali na drobné kamenné úlomky, zem sa chvela a stromy znova stenali. Vylakané vtáky vyleteli z hniezd, chaoticky križovali oblohu a ich krik sa zlieval do jedného úzkostného zvuku.

V tej chvíli sa objavil prvý ostrý hrot. Po ňom druhý a hneď tretí – to sa horský hrebeň zrejme rozhodol chrániť pred neželanými hosťami hradbou z kopijí.

„Zázrak!“ zvolal niekto. „To je zázrak!“

Pôda sa ďalej zosúvala v masívnych vrstvách a brala so sebou rozlámané kusy bridlice a pieskovca. Skelet vrcholu sa čoraz viac obnažoval. Slnčné lúče prenikli k tajomstvu vyrušenej hory ako prvé. Pred očami svedkov tejto nevidanej udalosti sa zaleskli zlaté, čierne a žiarivo smaragdové šupinky.

Raz! Tmavé krídlo so zelenohnedými škvrnami, veľké ako futbalové ihrisko, vyletelo do vzduchu silou víchrice. Dva! Zem sa zosypala a obrovské krídla boli zrazu dve. Mávli raz, dva razy, tri razy a na prizierajúcich sa spustil uragán. Tí najduchapriťomnejší sa stihli pevne chytiť neporušených kmeňov stromov, ostatných to strmhľav odhodilo na lúčnu trávu.

Vtedy sa krídla odrazu upokojili, ladne sa zložili po bokoch tvora a vytvorili tak najväčší poľný prístrešok na svete. Z kopy kamienka sa vynorila obrovitánska hlava pripomínajúca gigantický lietajúci balón a na okolostojacich ľuďoch sa zahľadeli dve oči, ktoré boli tak žiarivo červené, akoby v nich horel oheň. Okolo tlamy príšery viseli dlhé fúzy, vyrastajúce spod nozdier širokých ako studne. Pohľad netvora bol prekvapivo oduševnený. Tá obluda sa na nich pozerala rozhodne s nevôľou – ale zato zvedavo.

Ozvali sa výkriky prekvapenia, kde-tu vyšľahol osamotený záblesk – niekto si asi spomenul, že vie čarovať. Obluda tým smerom otočila svoju obrovskú hlavu a vydala zlostný ryk. A znovu sa ozval výkrik, no tentoraz bolo na príčine niečo iné. K oblude sa rozbehla drobná dievčenská postava a zastala asi desať metrov od soptiacej fúzatej papule.

Ozval sa taký silný rev, až sa celé okolie zachvelo. Čarodejnica, ktorá zrejme prišla o rozum, začala cúvať, ale potkla sa o dlhý úlomok kameňa a spadla.

„Ludiaaaa!!! Zase tí ľudiaaaa!“ zastonal netvor. „Mám vás po krk, ľudiaaaa!“

Dievča zhiklo – ani sa nestihlo poriadne vydesiť, už ho obluda chytila okolo pása, opatrne, ale pevne ho stlačila medzi pazúrmí ostrými ako šable a prehodila si ho na chrbát.

Keď sa čarodejnica spamätala z prvého šoku, využila svoju výhodnú polohu a začala si príšeru zvedavo obzerať zvrchu. Pritom nohami pevne stisla jeden z hrotov. Domnievala sa, že takto bude vyjednávanie s nazlosteným drakom o čosi bezpečnejšie. A skutočne. Drak k nej otočil hlavu, ale oči mal naďalej zatvorené.

„Keď sa v Kruhu sily objavia tri symboly,“ zašepkal potichu, „tri razy si odpluj cez ľavé plece. Ale daj pozor, aby si nikoho netrafila, zbytočne by si ho prekliala. Rozumieš? To je všetko. Môžeš ísť.“

Čarodejnica prikývla. Sotva však rozlepila pery, aby niečo povedala, obluda ju bezohľadne zhodila na zem. Dievčina dlho nerozmýšľala, vyskočila a rozbehla sa preč.

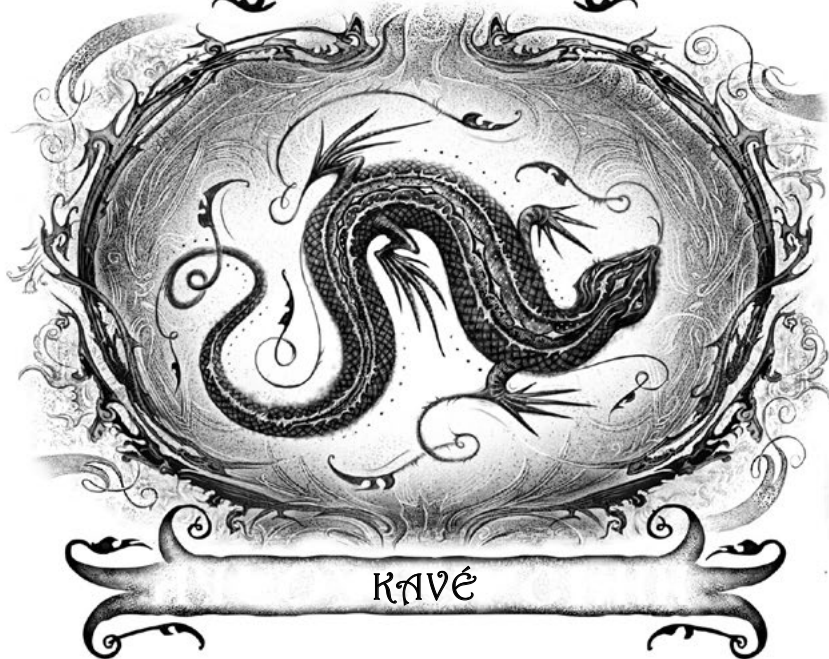
A práve včas! Drak vydal dlhý rev, ktorým rozmetal posledné zvyšky svojho podzemného úkrytu, znovu niekoľko ráz zamával krídlami a pomaly sa vzniesol.

Dolu sa rozpútala vrava a obloha bola vzápätí posiatá zábleskami a výbuchmi, keď zhromaždení mágovia – povzbudení tým, že sa príšera strácala v diaľke – spustili celý svoj magický arzenál. Bolo to však zbytočné. Obluda naposledy zrevala na rozlúčku, so skrytou škodoradosťou ešte raz zúrivo zamávala gigantickými krídlami a zmizla v bielych perinách oblakov.

1. KAPITOLA

V knižnici panovalo ospalé prítmie. Z nízkeho klenutého stropu viseli elektrické lampy v tvare kovaných netopierov a osvetľovali tmavé uličky medzi regálmi s knihami. Ich jas sa matne odrážal na monitoroch vypnutých počítačov, rozmiestnených na podlhovastých drevených stoloch, vo vysokých svietnikoch tleli sviečky, sfúknuté po večernom vyučovaní. Za krajným stolom sedela tmavá postava a za tichého šuchotu stránok listovala v knihe. Neskorý návštevník si osamotene čítal.

Pomedzi regály s knihami prekázol nenápadný tieň. Kamenná mozaika na podlahe tlmila opatrné kroky čarodejnice. Táto návštevníčka určite nechcela, aby si ju niekto všimol. Každú chvíľu zastala a sústredene načúvala.

Niekde zavrzgali pánty – otvorili sa dvere a hneď sa zase

zabuchli. Za oknom zahúkal zblúdený výr a jeho tieň na okamih zakryl žltý kotúč mesiaca. Hneď v závese za ním preletel krádeľ netopierov. Hodinami v tvare zámku s vežou a cimburím, visiacimi nad dverami, naraz trhlo a vzápätí v rýchlom tempe odbili poľnoc.

Čarodejnica konečne dorazila do cieľa svojej krátkej výpravy.

Zastala pod lesklou medenou lampou v tvare vtáka objímajúceho krídlami svetelnú guľu, zložila si z hlavy kapucňu a odhalila peknú mladú tvár. Potom natiahla krk a zvedavo si obzerala nočného knihomoľa. Bol pohrúžený do čítania starej, dosť ošuchanej knihy a jeho skrútená postava sa skrývala za haldou hrubých zväzkov.

„Tak tu si, ty darebák,“ uľavila si potichu.

„Prečo sľediš za Patrikom, Kavé?“

Špiónka od ľaku nadskočila a prudko sa otočila. Eris! Čo tu tá robí? Ako ju mohla odhaliť?! Tak si dala záležať, aby vykĺzla z izby nenápadne – a ajhľa! Samozrejme, že ju tá líška prešibaná dokázala s tou svojou neuveriteľnou predvídavosťou vystopovať... Ale aj tak je to na porazenie!

Naozaj to bola Eris. Čiernovlasá, nakrátko ostrihaná čarodejnica s podlhovastou tvárou v tvare srdiečka a s úzkymi hnedými očami. Nedávno dovŕšila dvadsaťdva rokov, ale bola malá a chudá, preto si ju často mýlili s dospievajúcim dievčaťom. Tento zavádzajúci dojem sa však rozplynul, len čo prehovorila suchým, chraptavým a panovačným hlasom.

„Prečo ho vlastne špehuješ?“ pokračovala prísne, ale zvedavo.

„Potrebujem s ním hovoriť medzi štyrmi očami,“ nevlúdne odvetila Kavé.

Bola vyššia než Eris a celkovo sa zdala byť jej presným opakom. Mala bledú pokožku, zlatisté vlasy zopnuté do vrkoča a pozorné, trochu smutné svetlozelené oči.

Zhlboka sa nadýchla, akoby sa chystala niekam skočiť, a jej tvár vyžarovala odhodlanie.

„Musím s ním hovoriť.“

„Viem, že si Patrik nedáva pozor na jazyk,“ poznamenala potichu Eris, „ale aj tak ti radím, aby si sa s ním ne bavila. Načo ti je taký protivný chalan? Alebo sa s ním chceš pobiť?“

Kavé nesúhlasne prižmúrila oči.

„Čože?!“ sykla naštvane. „Nemám v pláne naňho zaútočiť – a už vôbec nie spoza rohu. Len si s tým pangh... *mágom*, čo si nedáva pozor na jazyk, musím pohovoriť,“ zopakovala zlostne.

„V tom prípade sa na to rada pozriem, ak súhlasíš. Možno sa ti moja pomoc bude hodiť.“ Eris na ňu uprela prešibaný pohľad.

Kavé chvíľu pátravo hľadela staršej čarodejnici do očí.

„Ako chceš,“ vzdala sa nakoniec. „Ale nikomu o tom nepovedz, prosím ťa.“

„Pokúsim sa.“ Eris bezstarostne pokrčila plecami. „A čo ak sa rozčúli? Čo urobíš? Pôjde žalovať pani Kare, je to predsa jej obľúbenec! A teba potrestajú.“

„Pre mňa, za mňa, nech si žaluje aj pápežovi,“ utrúsila Kavé. „Už mám toho jeho poučovania až potiaľto.“ Prešla si chrptom dlane po krku. „Ak tomu neurobím koniec, bude sa mi vysmievať aj naďalej. Ver mi, nedávno som mala podobnú skúsenosť.“

„Dobre,“ ustúpila Eris. „Len to neprežeň. Ak sa naštvie, uteč. A o mne mu radšej nepovedz ani slovo, dobre?“

Kavé prikývla, naposledy si premerala Eris skúmavým pohľadom, upravila si kapucňu na dlhých bielych šatách a rázne zamierila za chlapcom. V tej tme vyzerala ako nejaký prízrak, ale náš hrdina by sa len ťažko zľakol bežného oblečenia čarodejníc. Len čo začul kroky, prudko sa otočil, až stôl zavrzgal. Vyzeralo to, akoby niekoho očakával.

Pri pohľade na prichádzajúcu dievčinu sa usmial. Jej výhrazný vzhľad ho očividne pobavil.

„Čo potrebuješ, Kavé? Prišla si mi povedať, že konečne odchádzaš?“

„Vliezol si mi do izby a hrabal si sa v mojich veciach!“ sykla rozhorčene. „A nesnaž sa zapierať. Som si istá, že si to bol ty!“

Kavé naštvane zomkla pery a celým svojím výzorom dávala najavo pohrdanie.

Patrik sa na stoličke vystrel a uprel na ňu namyslený pohľad. Keby vstal, bol by trochu nižší než ona, preto radšej zostal sedieť. Jeho bledomodré, večne prižmúrené oči naraz stmavli a vyzerali ako dva maličké uhlíky.

„Bol si v mojej izbe?“ zopakovala naliehavo. „Alebo sa to hádam bojíš priznať?“

Chlapec sa uškrnul.

„Bol, no a čo?“ mykol plecóm. „Budeš žalovať Kare? Dúfam, že ti je jasné, že sa z toho dokážem vyhovoriť.“

Dievčina si nahnevane vzdychla, pokúsila sa upokojiť svoje rozbúšené srdce, ale nevraživosť k Patrikovi vyhrala. Pohľad mala pichľavý a odmeraný, líčne kosti jej ostro vystúpili.

„Počúvaj, ty darebák, ak sa ešte raz opovážiš hrabať v mojich veciach...“ pohrozila mu, ale Patrik ju nenechal dohovoriť.

„Áno, bol som v tvojej komôrke. Chcel som skontrolovať, či si v našom dome niečo neukradla. A predstav si, čosi som našiel!“ usmial sa víťazoslávne.

Spoza stohu kníh triumfálne vytiahol malú dýku, akurát tak do dlane, a hneď ju tasil. Úzka čepeľ s jemným zlatým gravírovaním, vsadená do kostenej rukoväti, sa zablysla. Podľa všetkého to bola umelecká práca. Puzdro, rovnako ako čepeľ, bolo ozdobené zlatým gravírovaním na striebornom podklade: prehnuté telo jašterice so smaragdovými očami.

Dievčina ohromene vyvalila oči.

„Ty zlodej!“ vydýchla.

Patrik sa zlostne zamračil.

„Tak *ja* som zlodej?!“ zasyčal. „To ty si ukradla našu rodinnú pamiatku! Z rodinného sejfu! Keď sa to dozvie Kara, poženie ťa odtiaľto palicou! Prisahám, že zajtra bude ten najkrajší

slniečny deň. Som si istý, že Ťa trest neminie.“ Mág div neskákal od nadšenia. „Krádež ti nikdy neodpustí!“

„Hlupák!“ Dievča neskryvalo pohrdanie. „Si totálny idiot, Patrik.“

Chlapec sa zarazil, potom povýšenecky vztýčil hlavu a prižmúril oči.

„Viem, že sa chystáš utiecť. A pani Kara sa to dozvie. Máš zbalenú truhlicu na cestu!“

„Na cestu,“ mechanicky zopakovala Kavé. „Presne tak.“ V jej očiach tancovali iskričky hnevu. „Je to moja dýka. Pani Kara mi ju darovala. Za úspešné štúdium. A prikázala mi pobaliť sa.“

Spzo regálu s knihami sa ozval pridusený smiech.

Chlapec tam zaletel pohľadom a vzápätí prikročil ku Kavé.

„Klameš, zlodejka...“

Nestihol dohovoriť, lebo dostal prudkú ranu kolenom do brucha. Okamžite sa však narovnal a zmeneným zastretým hlasom predniesol:

„Kavé Lizardová...“

Sálou sa rozletela zvučná ozvena.

Páni, Patrik sa naozaj urazil a chystá sa vysloviť nejaké zaklínadlo.

Dievčina ani na sekundu nezaváhala, prudko sa zatočila a v okamihu mu zmizla z očí.

Šuch-šuch-šuch! Jašterica sa rýchlo odplazila po kamennej mozaikovej dlažbe.

Zhora sa však hneď nato ozvalo zlomyseľné zakrákanie. Nad utečenkou zakrúžil čierny havran a chystal sa zaryť pazúry do malého hnedozeleného telička. No nepodarilo sa mu to. Jašterica sa schovala pod regál s knihami. Havran sa k nemu zniesol, sklonil hlavu a žltkastým okom sa snažil plaza zahliadnuť, ale okamžite uskočil – udrél ho zelený blesk. Spod regála sa ozvalo natešené zapišťanie, nasledované tichým šramotom, ktorý sa čoskoro stratil v dialke.

Patrik sa vrátil do svojej pôvodnej podoby, ale utečenku neprenasledoval. Pomstychtivo sa uškrnul a zahundral zopár veľmi sprostých nadávok, ktoré adresoval dievčatu a celej jeho rodine až po siedme pokolenie. A dokonca pohrozil regálu s knihami pästou. Potom, akoby sa zahanbil, znovu zasadol za stôl a nahnevane si pritiahol knihu bližšie k sebe.

Lenže aj tentoraz ho niekto vyrušil. Spomedzi regálov sa vynoril ďalší človek a zamieril priamo k nemu. Návštevník mal na sebe bežné oblečenie mágov – tmavý plášť so širokými rukávmi a s kapucňou, padajúcou hlboko do tváre. Spod plášte mu však trčali obyčajné modré džínsy a špičky značkových tenisiek.

Patrik opäť vyskočil.

„Čo tu robíš, Rik Strigoj?“ spýtal sa nevraživo, keď prichádzajúceho spoznal. „Čomu vďačím za tvoju návštevu?“

Oslovený neodpovedal. Pomaly si zložil kapucňu a odhalil bledú tvár so špicatou bradou a s ostro rezanými črtami. Znudene sa rozhladol a nezaujatým pohľadom sa pristavil na knihách rozložených po stole.

„Stále ňúraš za tajnými vedomosťami, milý Pat? Daj si pozor, nech sa ti nezavará hlava...“

„Čo je teba do toho, Strigoj?“ okamžite sa naježil chlapec. Z jeho výrazu bolo zrejmé, že z hosťa má trochu strach.

„Len ti chcem poradiť.“ Rikove čierne zrenice sa zrazu rozšírili a zablykli sa v nich strieborné odlesky. „Je fajn, že prahneš po vzdelaní, milý Patrik, ale bez praxe ti všetky tie zväzky so zaklínadlami minulosti, súčasnosti aj budúcnosti budú nanič... Ťažko si vycibriš svoje čarodejnícke umenie, pokiaľ budeš mať svoj dlhý zvedavý nos zavrtaný iba v knihách. Mal by si radšej skúšať niečo vonku v prírode, vyjsť aspoň za vráta. Alebo ťa teta nechce pustiť samého?“

Patrik sa zamračil.

„Práve ty mi máš čo hovoriť o praxi,“ povedal zastretým hlasom. „Všetci vedia, aké praktiky má v oblube tvoja rodina.“

Prekliati Rumuni! Za koľko zmarených duší si zodpovedný? Samozrejme, skôr než sa z teba stal dobrý a poslušný chlapec... Hovorí sa, že máš na svedomí ne jeden život a že si sa priživoval na cudzej mágii. Vy *Strigojovci*,“ pokračoval a vložil do mena čo najviac pohrdania, „sa nikdy nemôžete podobať na ľudí. Ste vyvrheli, paraziti! A ty nie si človek! Len sa tak snažíš vyzeráť, odporný Strigoj!“

Patrik sa celkom zmenil. Oči mal od zlosti vyvalené, na lícných kostiach sa mu objavili svalové tiky, brada sa viditeľne chvela. Každé slovo vyslovil s nepochopiteľným pôžitkom, ako keby mu už dlho chýbali a teraz vytryskli až zo samého dna jeho duše ako neľútostná lavína.

Rika Strigoja jeho urážky ani trochu nerozcúlili. Naopak, po bledých perách, nápadne svietiacich v prítmí, mu preletel škodoradostný úsmev.

„Moja rodina počúva podobné reči od takých hlupákov, ako si ty, už dlhé roky. Hádám si si nemyslel, že ma takými otrepanými frázami uraziš, milý Pat! Nabudúce použi mozog a vymysli niečo vycibrenejšie a nápaditejšie. Čo ty na to? Ale nepokúšaj sa ma príliš naštváť... Som predsa len poloduch, nie človek, stvorenie bez morálnych princípov. Mohol by som na teba zaútočiť a odtrhnúť ti tú tvoju prázdnu hlavu aj s celou mágiou. Hoci z teba by som veľa magickej sily nezískal.“

Patrik okamžite sklopil uši, no neprestával spoločníka prebodať pohľadom.

„Pamätaj si, priateľu,“ chladne pokračoval Rik Strigoj, „nepáči sa mi, že to dievča obťažuješ. Prestaň sa správať ako totálny idiot, lebo to oľutuješ.“

„Chceš azda povedať, že na mňa zaútočíš? Alebo len hľadáš zámienku, aby si sa mohol vrátiť k starým záležitostiam?“ Aj napriek povýšeneckému tónu sa Patrik div nerozklepal.

Rik Strigoj sa divoko zasmial.

„Provokuješ ma, mág?“ spýtal sa potichu. „Dávno som

neokúsil cudziu čarodejnícku silu, ale rád si zaspomínam... Je to taký príjemný, omamný pocit. Stačí tenký zárez, malá rana...“ Rik urobil pohyb, akoby rozrezal vzduch. „... a cudzia mágia poslušne prejde do môjho energetického poľa... Neuveriteľne opojný pocit... Maximálne povznášajúci. Cítiš sa ako obdarený mocou. Keď si vezmeš všetku silu bez zvyšku, máš dojem, že môžeš dobyť celý svet. Taký mocný si pripadáš.“

Patrik pyšne vztýčil hlavu a usmial sa na pol úst, no ruky sa mu ešte viac roztriasli.

„Neopováž sa ma napadnúť v dome pani Kary! Nebyť jej ochrany, dávno by ťa upálili... Rovnako ako všetkých poloduchov, čo sa tvária ako ľudia. Ako mágovia! A pritom žijú na cudzí účet!“

Rik sa uškrnul a pomaly podišiel k stolu. Patrik sa mimovoľne odsunul aj so stoličkou. Poloduch bleskovým presným pohybom schmatol dýku v strieborno-zlatom puzdre, ktorú zakrývala kniha.

Patrikovi sa pretiahla tvár a na okamih stratil reč. Mierne sa predklonil.

„Okamžite mi ju vráť!“ Jeho hlas znel bezradne. „Je moja!“

„Nie je tvoja,“ namietol obratný poloduch. „Radšej ju právoplatnej majiteľke vrátim sám.“

„Nepleť sa do cudzích vecí!“ zasyčal Patrik. „Musím tú dýku vrátiť pani Kare. To dievča ju ukradlo!“

Na Rika jeho slová vôbec nezapôsobili.

„Už si dohodovil?“ spýtal sa ľahostajne. „Tak si teraz vypočuj užitočnú lekciu. Po prvé, prestaň otravovať očarujúcu slečnu Kavé. Ber to tak, že je pod mojou ochranou.“ Po tvári mu preletel úsmev, ktorý pripomínal skôr vycerené tesáky predátora, ale v okamihu zmizol. „A teraz niečo o neúcte. Pamätaj si, milý Pat: ešte raz sa pokúsiš uraziť mňa alebo iného ducha v mojej prítomnosti, si mŕtvy. Dnes ťa zachránilo len to, že som ťa ešte nevaroval. No teraz si už v obraze.“

Patrik si hlasno vzdychol, akoby mu došiel kyslík, ale mlčal. „Navyše,“ úlisne dodal Rik, „teraz sa budeme vídať často.“ Naposledy uprel na skleslého chlapca výrečný pohľad, na mieste sa zatočil a rozplynul sa v sivom dyme. Na rozdiel od ľudí, poloduchovia mohli miznúť len takýmto spôsobom – rozplynúť sa a zase sa objaviť na inom mieste s rovnakým dymovým efektom.

Patrik sa uistil, že Rik Strigoj je preč, uprel roztržitý pohľad na štós kníh, rýchlo z neho vytiahol zväzok v čiernom koženom obale, ktorý vyzeral ako malý zápisník, a bleskovo si ho schoval pod plášť. Ešte raz sa podozrievavo rozhlíadal a rýchlo zamieril k dverám.

Kým prišiel do izby a uložil sa do postele, mal o čom premýšľať.

Kavé sa hneď na chodbe vrátila do svojej ľudskej podoby a ani v najmenšom jej nevyhovovalo, že ju Eris nasledovala do izby. Čo sa dá robiť, zostávalo jej len dúfať, že sa dlho nezdrží.

„Nemôžem tomu uveriť, ty si ho kopla!“ Čarodejnicina úzka tvár prezrádzala nadšenie. „Dúfam, že sa z toho poučí.“

„O tom pochybujem!“ Kavé štvalo, že si nemohla vziať naspäť darček od pani Kary, a Erisino nadšenie šlo úplne mimo nej.

Kamarátka si jej zlú náladu očividne vôbec nevšimla.

„Rovno do slabín! Paráda!“ neprestávala rozjímať. „To ti nikdy neodpustí!“

„Nie do slabín, ale do brucha,“ uviedla Kavé veci na pravú mieru.

„Akoby v tom bol rozdiel! Ani ja by som si nedovolila vraziť Patrikovi!“ Eris svietili v očiach nadšené ohníčky. „To ti nikdy neodpustí! Nikdy!“ S obdivom sa pozrela na Kavé.

„Skvelé,“ hlesla svetlovlasá čarodejnica a len s vypätím síl nedala najavo svoje podráždenie. Zdalo sa, že Eris nemá veľmi naponáhlo.

„Neboj sa, nikomu nepoviem, čo sa stalo v knižnici.“ Eris si jej zlú náladu zjavne vyložila po svojom a sprisahanecky na ňu žmurkla. „A s Patrikom sa porozprávam, aby ťa viac neotravoval.“

„Poradím si s ním aj sama,“ zamrmlala Kavé a uprela veľavravný pohľad na hodiny. Chvíľu premýšľala a potom ešte okázalo zívla.

Podpora Eris, jednej zo starších čarodejníc z rodiny, jej bola síce príjemná, ale zároveň chcela dievča čo najrýchlejšie vyprevadiť zo svojej izby. Ďalšie verné kamarátky už nepotrebuje. *Tých som svojho času mala dosť*, pomyslela si.

Eris so záujmom prižmúrila oči. Náznaky svetlovlásky jej očividne neunikli, ale rozhodla sa, že na sebe nedá nič poznať.

„Rozčuľuješ ho, pretože ti závidí,“ povedala s tajomným úsmevom.

A Kavé sa lapila na udicu.

„Závidí? Mne?!“ začudovala sa. „Vieš, čo si mrmle, keď ma zbadá? *Kavé from reserve of fairy tales. Kavé z ríše rozprávok*. Vie, že som predtým bývala v Karpatoch. Karpaty sú preňho zrejme domovom nezastrašiteľných kúzelníčov.“

„Drahá Kavé, zle ho poznáš.“ Eris ľahkovážne mávla rukou. „Veď on nikdy nebol v horách. Je to jeho sen – ocitnúť sa uprostred divokých lesov, pocítiť silu skutočnej prírody so všetkými jej podobami. Stretnúť sa so živlami, preveriť vlastný dar... Všetci vedia, že sa chce stať mocným mágom. A sama vieš, že to nie je ľahké, keď sedí zatvorený medzi štyrmi stenami v dome milovanej tety. Ty si sa v tých požehnaných krajoch narodila a vyrástla si tam, preto sa hnevá. A vôbec, Patrik je zvláštny človek. Má svojský pohľad na svet. Pochop, je to jeden z tých nafúkancov, ktorí si myslia, že umenie rodovej mágie by mali študovať len praví Angličania. Ak mám byť úprimná, aj pani Kara je v tejto otázke dosť úzkoprsá... Potom sa zrazu objavíš ty – a nielenže nie si Angličanka, ale navyše ani nevieš

poriadne po anglicky! Máš taký smiešny prízvuk... Prepáč.“ Eris si žartovne zakryla rukou ústa. Ale nevydržala dlho mlčať a po chvíli pokračovala: „No a naša milá, ale prísna teta ťa hneď prijme do úzkeho rodinného kruhu a dovoľí ti bývať v našom dome. Navyše sa k tebe správa veľmi úctivo a ešte ti aj daruje dýku! A nie obyčajnú, priam rodinnú relikviu! Ver mi, že by ťa ten chlapec najradšej niekam kopol.“

„Nech si Patrik robí, čo chce,“ ohradila sa Kavé, „ale tú dýku mi vráti. Ak nie dobrovoľne, tak ho pani Kara prinúti. Je to špeciálny darček. Povedala mi, že o jeho poslaní sa dozviem neskôr, až nadíde správny čas.“

Eris nevdojak sklopila zrak.

„Tá dýka vyzerá ako akýsi rituálny predmet,“ spamätala sa vzápätí. „Určený na nejaký zvláštny akt. A má razbu nášho rodu. Pokiaľ viem, teta také cenné magické darčeky nerozdáva len tak. Zaujímalo by ma, prečo ju dala práve tebe – a ani ti nepovedala dôvod.“

„Nemám potuchy.“ Kavé pokrčila plecami. „Možno to bol pokus zbaviť sa dotieravého synovca.“

Eris vyprskla do smiechu.

„Blázniš? Patrik je jej obľúbenec. *Taký nadaný a schopný chlapec...* Počula som ju to povedať hádam stokrát. Mimochoďom...“ Dievčina chytrácky prížmúрила oči. „... jeho vyvolená bude mať veľké šťastie. Stane sa právoplatnou členkou rodiny pani Kary. To je veľká česť. A vzhľadom na to, že pani Kara k tebe prechováva takú zvláštnu priazeň...“

Kavé vyvrátila oči dohora.

„To akože narážaš na mňa?!“ vyprskla bez okolkov a pozrela sa na hodiny.

Páni, už boli skoro dve v noci! Ako je možné, že Eris nie je ospalá?!

„K Patrikovi cítim odpor,“ prehovorila po chvíli, keď videla, že jej spoločníčka očakáva, že rozhovor o mladom arogantnom

mágovi bude pokračovať. „Je to nafúkaný vystatovačný šplhúň. A myslím si, že on ku mne cíti niečo podobné.“

Eris na ňu uprela výrečný pohľad.

„Dobre, tak sme sa pobožkali...“ pripustila Kavé. „Bol to veľký omyl. Snažila som sa zabudnúť na... Skrátka, chcela som zažiť nejaký románik. Uznávam, že to bola chyba. Urazil sa a teraz robí všetko pre to, aby mi liezol na nervy. Je to tak.“

„Vieš, Patrik mal dievča, Francúzku. Bola to krásna čarodejnica z vysokej spoločnosti.“ Erisina tvár neobvykle zvažovala. „Chodili spolu, keď študovali na londýnskej Čarodémii – škole pre mimoriadne nadaných mágov. A jedného dňa sa Patrik vrátil domov k tete. Pani Kara všetkým povedala, že jeho priateľka zomrela, a preto sa rozhodol zanechať vysokú intelektuálnu mágiu a vrátiť sa k rodinnému čarodejníctvu. My si skôr myslíme, že mu utiekla. Francúzky sú také nestále... Ale nikto nepozná podrobnosti. Keď ide oňho, Patrik je skúpy na slovo. Hrozne sa trápil a odvtedy s nikým nechodil. Pritom je to pekný chalan... Tie jeho modré oči, tmavé zvlnené vlasy – priam krásavec. No a potom si sa objavila ty a... očarila si ho.“ Eris zmĺkla.

Kavé vyhrkla:

„Už som povedala, že to bola chyba!“

„Nerozčuľuj sa. Jednoducho nás to všetkých prekvapilo. Dokonca aj pani Karu to očividne zaskočilo. Zvláštnym spôsobom sa k sebe hodíte a...“

Kavé chcela niečo namietnuť, ale potom sa zarazila.

„Počkaj – a nie je to náhodou tak, že sa páči *tebe*?“ spýtala sa s úžasom.

„Jasné, že nie.“ Eris sa nadurdila a tvár sa jej ešte viac pretiahla. „Ale...“ Pátravo sa pozrela na Kavé, akoby sa pokúšala odhadnúť, nakoľko má byť úprimná. „... Kare vďačím za veľa. A chcela by som sa stať súčasťou rodiny. Vieš, u nás je to zvyk – študovať umenie mágie v kruhu rodiny. Ja síce bývam v dome